

Sota l'ombra de la sospita

L«'ombra de la sospita permanent que cau sobre el president Mas es fa realment difícil d'entendre i la gent normal, la bona gent no ho entén i la paciència té un límit»

Si ens preguntéssim qui és, pel govern de l'Estat, el símbol de l'independentisme de Catalunya i, per tant, l'enemic a batre, la resposta seria contundent. El president Mas. Un home que, segons ells, ha perdut els papers i ha portat al poble de Catalunya a un carreró sense sortida. És evident que no han entès res o, senzillament, no ho han volgut entendre. L'independentisme és un sentiment que era ben viu en el cor de molts catalans i que ha vist créixer els seus partidaris perquè l'estat espanyol en general i, sobretot, els seus partits majoritaris, només entenen un estat homogeni, autoritari i central.

Gairebé dos milions de catalans han votat "sí" a la independència per un munt de raons. Per raons emocionals, ja ho hem dit, pel maltracte constant que reben de l'estat, que es manifesta cada dia de mil maneres diferents. Amb el to ofensiu dels principals representants de l'estat quan parlen de Catalunya i dels catalans, amb la injusta distribució dels impostos que paguen, amb l'incompliment dels compromisos que l'Estat té amb Catalunya, amb les amenaces, amb la imposició d'una llei educativa que és impresentable pedagògicament i que té com a objectiu despersonalitzar el nostre sistema educatiu, amb la sistemàtica judicialització de qualsevol iniciativa del nostre Parlament....

Per tot això i, sobretot, perquè els catalans i catalanes aspiren a viure en un país normal amb un govern que els defensi, que els representi i que tingui totes les eines que dona un estat propi per poder decidir allò que més els convé, que pugui decidir donar suport a aquells que més ho necessitin, que pugui decidir quines han de ser les característiques comercials que més convenen a Catalunya, que pugui decidir quines vies de comunicació són o no són imprescindibles, que puguin volar a Buenos Aires, per exemple, sense haver de passar per Madrid i que puguin anar al Camp de Barça amb la bandera que els doni la gana.

Per aconseguir tot això i, sobretot per recuperar la dignitat com a poble, dos milions de catalans i catalanes van demanar, a través de la veu de la futura presidenta del nostre Parlament, al president de la Generalitat: "President, posi les urnes" i el president ho va fer i els ciutadans de Catalunya van respondre, no una vegada sinó dues: Independència. 72 diputats al Parlament de Catalunya. I l'estat espanyol encara té l'atreviment de dir que hem perdut el plebiscit. Però que no quedàvem que la primera votació era una botifarrada? Que no deien que la majoria silenciosa s'havia quedat a casa? Doncs la segona vegada, amb una participació extraordinària les eleccions autonòmiques, que ara ja diuen que van ser plebiscitàries i que hem de comptar vots i no diputats, van continuar demostrant que l'independentisme creix i que el partit que governa l'Estat, encara, va camí de ser testimonial a Catalunya.

Tot aquest camí l'hem fet amb el president Mas al capdavant, acompanyat és cert per Esquerra en aquesta última fase i per la societat civil. Per això rep totes les garrotades (de moment només metafòriques). Estem preparats per aguantar les dificultats, fins i tot les extremes, que ens vénen i ens vindran de fora de Catalunya, però l'ombra de la sospita permanent que cau sobre el president Mas des de dintre es fa realment difícil d'entendre i la gent normal, la bona gent no ho entén i la paciència té un límit. Mirem, entre tots, de no traspasar-lo.